

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și unu

Strigătul de la miezul nopții și rolul profetic al Romei: Dezvăluirea vremurilor din urmă în Cartea lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-11

În capitolul unsprezece din Daniel, există mai multe linii de profeție care se aliniază toate cu ultimele șase versete ale capitolului. Partea care se aliniază cu istoria versetului patruzeci, de la timpul sfârșitului din 1989 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, este partea profeției care a fost pecetluită până în zilele de pe urmă. Ea este complementul lui Daniel la Apocalipsa lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă. Versetul doi îl introduce pe Trump, ultimul președinte republican, ultimul Președinte, Președintele care este al optulea și care este dintre cei șapte, iar el este cel mai bogat președinte care a început să-i stârneasă pe globaliști atunci când și-a anunțat candidatura în 2015. Versetul zece identifică anul 1989, iar versetele unsprezece și doisprezece identifică Războiul din Ucraina care a început în 2014, cu victoria lui Putin și prăbușirea lui ulterioară.

Versetele treisprezece până la cincisprezece descriu cea de-a treia dintre cele trei bătălii ale versetului patruzeci, care începe cu prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, continuă cu Războiul din Ucraina și este urmată de Bătălia de la Panium, care reprezintă lupta exterioară a protestantismului apostat din Statele Unite împotriva globaliștilor lumii.

Protestantismul apostat prevalează și stabilește relația ierarhică a uniunii triple care este pusă în aplicare odată cu iminenta lege duminicală. Fiara este catolicismul și ea este capul celor trei puteri, reprezentată drept Izabela și printr-o multitudine de alte simboluri. Ea este desfrânata care domnește peste și călărește fiara.

Prorocul mincinos este Statele Unite, reprezentate prin soțul ei, Ahab, care este capul împărăției de zece părți a balaurului. Bătălia de la Panium din anul 200 î.Hr. prefigurează lupta externă dintre globalism și protestantismul apostat. Lupta internă este reprezentată de revolta din 167 î.Hr., urmată de rededicarea templului, comemorată prin Hanuka în 164 î.Hr., care a fost apoi urmată de o perioadă din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr., ce prefigurează momentul în care Statele Unite ridică o icoană a unirii dintre biserică și stat a catolicismului, așa cum este reprezentată prin „liga”.

În versetul treisprezece, Uriah Smith ne informează că, la paisprezece ani după Bătălia de la Rafia, Ptolemeu moare prin "intemperanță și desfrâu, și i-a urmat la tron fiul său, Ptolemeu Epifanes, copil pe atunci de patru sau cinci ani. Antioh, în același timp, după ce a înăbușit rebeliunea din regatul său și a supus părțile răsăritene și le-a statornicit în ascultare, avea răgaz pentru orice întreprindere când tânărul Epifanes a urcat pe tronul Egiptului." După ce victoria de scurtă durată a lui Putin va lua sfârșit, Trump va fi pregătit să se ocupe de noul rege prunc al Egiptului. Înainte de a face aceasta, el va fi "înăbușit o rebeliune" în interiorul Statelor Unite.

Când va fi ales Trump, el va pune în aplicare legi de tipul Alien and Sedition Acts din 1798, precum și suspendarea "habeas corpus", așa cum a făcut și primul președinte republican ca răspuns la un război civil. Acțiunile sale au fost, de asemenea, exemplificate de acțiunile președintelui Grant, când s-a confruntat cu Ku Klux Klanul, de F. D. Roosevelt, când i-a închis pe japonezi și pe alții în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și de Patriot Act al ultimului George Bush.

El, asemeni lui Seleucus, va înăbuși rebeliunea din Statele Unite, iar apoi își va îndrepta privirea către „regele-copil” al Egiptului. Procedând astfel, el va încheia o alianță cu Filip al Macedoniei, căci Smith consemnează: „În același timp, Filip, regele Macedoniei, a încheiat o alianță cu Antioh pentru a-și împărți între ei stăpânirile lui Ptolemeu, fiecare propunând să ia părțile care îi erau cele mai apropiate și mai la îndemână. Aici a fost o ridicare împotriva regelui de la miazăzi suficientă pentru a împlini profeția și chiar evenimentele, fără îndoială, pe care profeția le avea în vedere.”

Trump va forma o alianță fermă cu națiunile NATO (Națiunile Unite), pentru a se ocupa de Rusia și de complexitățile rezolvării consecințelor prăbușirii lui Putin. La acel timp, potrivit versetului paisprezece și comentariului lui Smith, „este introdusă o nouă putere”. Papalitatea va interveni pentru a proteja Rusia și statele ei satelite de autoritatea NATO și a Statelor Unite sau, după cum citează comentariul lui Smith, „Roma a vorbit; și Siria și Macedonia au constatat curând că venea o schimbare peste aspectul visului lor. Romanii au intervenit în favoarea tânărului împărat al Egiptului, hotărâți ca el să fie protejat de ruina pusă la cale de Antioh și Filip. Aceasta s-a petrecut în anul 200 î.Hr. și a fost una dintre primele intervenții importante ale romanilor în treburile Siriei și Egiptului.”

Roma, desfrânata din Tir, începe atunci să-și cânte cântările și să săvârșească curvie cu împărații pământului, înainte ca acei împărați să intre pe deplin în ascultare față de ea, doar două versete mai târziu. În același timp a avut loc bătălia de la Panium. Anul 200 î.Hr. identifică momentul în care desfrânata din Tir începe să cânte, și ea face aceasta în vederea protejării Rusiei, pe care Statele Unite și Națiunile Unite tocmai au convenit s-o împartă spre folosul lor reciproc. Desfrânata îi biruie pe amândoi, dar are loc apoi „bătălia” de la Panium, iar Statele Unite ies biruitoare asupra Națiunilor Unite.

În mod simbolic, treizeci și trei de ani mai târziu, răscoala din Modein începe în Statele Unite. În mod simbolic, trei ani mai târziu după aceea, este stabilită rededicarea așa-numitului protestantism și a unei Republici Constituționale, așa cum este reprezentată de Hanukkah. În mod simbolic, la trei ani după aceea, începe perioada reprezentată de alianța iudeilor cu Roma.

Mișcările finale vor fi rapide, astfel încât istoria reprezentată de patruzeci și opt de ani în versete descrie o serie de evenimente rapide pe care profeția le-a identificat în mod specific ca începând la timpul sfârșitului în 1989, urmate de a doua bătălie a versetelor unsprezece și doisprezece în 2014, și apoi de 2015, când Trump și-a anunțat candidatura la președinție și astfel a început lucrarea sa profetică de a stârni globalismul. Odată ce Trump va începe lucrarea de suprimare a Războiului Civil care este deja în desfășurare, va încerca o alianță cu Națiunile Unite (NATO–Filip al Macedoniei), iar Roma va începe să cânte. Încercarea de alianță devine lupta pentru supremație dintre cele două forțe, care este reprezentată de Bătălia de la Panium.

Panium este, așadar, piatra de hotar din versetul treisprezece, unde încep ultimele mișcări rapide care preced legea duminicală. Toți profeții au vorbit mai mult despre sfârșitul lumii decât despre timpul în care au trăit, iar Isus a fost, desigur, cel mai mare dintre toți profeții. Chiar înainte de cruce, care tipifică legea duminicală, aceasta fiind reprezentată de versetul șaisprezece, Isus a făcut o călătorie împreună cu ucenicii Săi la Panium. Șederea Sa acolo și lecțiile pe care le-a expus acolo sunt în acord cu iminenta Bătălie de la Panium. De-a lungul istoriei, Panium a purtat mai multe denumiri, iar în vremea lui Hristos Panium se numea Cezareea lui Filip.

Iisus și ucenicii Săi veniseră acum în una dintre cetățile din împrejurimile Cezareei lui Filip. Se aflau dincolo de hotarele Galileii, într-o regiune în care idolatria predomina. Aici ucenicii erau scoși de sub influența stăpânitoare a iudaismului și aduși într-un contact mai strâns cu închinarea păgână. În jurul lor erau reprezentate forme de superstiție care existau în toate părțile lumii. Iisus dorea ca vederea acestor lucruri să-i conducă la a-și simți responsabilitatea față de păgâni. În timpul șederii Sale în această regiune, El a căutat să Se retragă din învățarea poporului și să Se dedice mai pe deplin ucenicilor Săi.

Era pe punctul de a le spune despre suferința care Îl aștepta. Dar mai întâi S-a retras singur și S-a rugat ca inimile lor să fie pregătite să primească cuvintele Lui. După ce li S-a alăturat, nu le-a făcut cunoscut îndată ceea ce dorea să le împărtășească. Înainte de a face aceasta, le-a oferit prilejul de a-și mărturisi credința în El, pentru ca ei să fie întăriți pentru încercarea ce avea să vină. El i-a întrebat: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?»

Din păcate, ucenicii au fost nevoiți să admită că Israel nu-L recunoscuse pe Mesia lor. Unii, într-adevăr, când văzuseră minunile Lui, Îl recunoscuseră ca fiind Fiul lui David. Mulțimile care fuseseră hrănite la Betsaida doriseră să-L proclame rege al lui Israel. Mulți erau gata să-L accepte ca profet; dar nu credeau că El este Mesia.

Iisus a pus acum o a doua întrebare, cu privire la ucenici înșiși: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu.”

Încă de la început, Petru crezuse că Iisus este Mesia. Mulți alții care fuseseră convinși de predicarea lui Ioan Botezătorul și Îl primiseră pe Hristos au început să se îndoiască de misiunea lui Ioan când acesta a fost întemnițat și ucis; iar acum se îndoiau că Iisus este Mesia, pe care Îl așteptaseră de atâta vreme. Mulți dintre ucenicii care așteptaseră cu ardoare ca Iisus să-Și ia locul pe tronul lui David L-au părăsit când au înțeles că nu avea o astfel de intenție. Dar Petru și însoțitorii săi nu s-au abătut de la credințioșia lor față de El. Cursul șovăielnic al celor care ieri laudau, iar astăzi condamnău, nu a nimicit credința adevăratului urmaș al Mântuitorului. Petru a declarat: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Nu a așteptat ca onorurile regești să-L încoroneze pe Domnul său, ci L-a primit în smerirea Sa.

Petru exprimase credința celor doisprezece. Totuși, ucenicii erau încă departe de a înțelege misiunea lui Hristos. Opoziția și denaturarea din partea preoților și conducătorilor, deși nu i-ar fi putut îndepărta de Hristos, le pricinuiau totuși o mare nedumerire. Nu-și vedeau limpede calea. Influența formării lor timpurii, învățătura rabinilor, puterea tradiției, încă le obturau privirea asupra adevărului. Din când în când raze prețioase de lumină de la Isus străluceau asupra lor, însă adesea erau ca niște oameni bătând printre umbre. Dar în ziua aceea, înainte

de a fi aduși față în față cu marea încercare a credinței lor, Duhul Sfânt S-a odihnit peste ei cu putere. Pentru puțină vreme, ochii lor au fost întorși de la „lucrurile care se văd”, ca să privească „lucrurile care nu se văd”. 2 Corinteni 4:18. Sub vălul umanității au deslușit slava Fiului lui Dumnezeu.

Isus a răspuns lui Petru, zicând: „Fericit ești tu, Simone Bar-Iona, căci nu trup și sânge ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri.”

Adevărul pe care Petru îl mărturisise este temelia credinței credinciosului. Acesta este ceea ce Însuși Hristos a declarat a fi viața veșnică. Însă deținerea acestei cunoașteri nu constituia un temei pentru autoslăvire. Nu prin vreo înțelepciune sau bunătate a sa i se descoperise lui Petru. Niciodată omenirea, prin sine însăși, nu poate ajunge la cunoașterea divinului. ‘Este mai înaltă decât cerul; ce poți face? Mai adâncă decât iadul; ce poți cunoaște?’ Iov 11:8. Numai Duhul înfierii ne poate descoperi adâncimile lui Dumnezeu, pe care ‘ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit’. ‘Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și adâncimile lui Dumnezeu.’ 1 Corinteni 2:9, 10. ‘Taina Domnului este cu cei ce se tem de El;’ iar faptul că Petru a discernut slava lui Hristos era o dovadă că fusese ‘învățat de Dumnezeu’. Psalmul 25:14; Ioan 6:45. Ah, într-adevăr, ‘ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta.’

Isus a continuat: „Și Eu îți spun, de asemenea: Tu ești Petru, și pe această stâncă voi zidi Biserica Mea; iar porțile iadului nu o vor birui.” Cuvântul „Petru” înseamnă o piatră — o piatră care se rostogolește. Petru nu era stânca pe care a fost întemeiată Biserica. Porțile iadului au biruit împotriva lui când și-a tăgăduit Domnul cu blesteme și jurăminte. Biserica a fost zidită pe Unul împotriva Căruia porțile iadului nu au putut birui.

Cu secole înainte de venirea Mântuitorului, Moise arătase către Stânca mântuirii lui Israel. Psalmistul cântase despre „Stânca tăriei mele”. Isaia scrisese: „Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, așez în Sion, ca temelie, o piatră, o piatră încercată, o piatră de colț, prețioasă, o temelie sigură.” Deuteronomul 32:4; Psalmul 62:7; Isaia 28:16. Chiar Petru, scriind prin inspirație, aplică această profeție lui Isus. El zice: „Dacă ați gustat că Domnul este îndurător; venind la El, piatra vie, lepădată într-adevăr de oameni, dar, la Dumnezeu, aleasă, prețioasă, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească.” 1 Petru 2:3-5, R. V.

„Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Isus Hristos.” 1 Corinteni 3:11. „Pe această stâncă,” a spus Isus, „Îmi voi zidi Biserica Mea.” În prezența lui Dumnezeu și a tuturor inteligențelor cerești, în prezența oștirii nevăzute a iadului, Hristos Și-a întemeiat Biserica pe Stânca cea vie. Acea Stâncă este El Însuși — Trupul Său, pentru noi frânt și zdrobit. Împotriva Bisericii zidite pe această temelie, porțile iadului nu vor birui.

Cât de neputincioasă părea biserica când Hristos a rostit aceste cuvinte! Nu era decât o mână de credincioși, împotriva cărora avea să se îndrepte toată puterea demonilor și a oamenilor răi; totuși, urmașii lui Hristos nu trebuiau să se teamă. Zidiți pe Stânca tăriei lor, nu puteau fi biruiți.

De șase mii de ani, credința s-a zidit pe Hristos. De șase mii de ani, potopele și furtunile mâniei satanice s-au abătut asupra Stâncii mântuirii noastre; dar ea rămâne neclintită.

Petru exprimase adevărul care este temelia credinței Bisericii, iar Iisus l-a onorat acum drept reprezentant al întregului trup al credincioșilor. El a zis: «Îți voi da ție cheile Împărăției cerurilor: orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, iar orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.»

„Cheile Împărăției cerurilor” sunt cuvintele lui Hristos. Toate cuvintele Sfintei Scripturi sunt ale Lui și sunt cuprinse aici. Aceste cuvinte au puterea de a deschide și de a închide cerul. Ele enunță condițiile în temeiul cărora oamenii sunt primiți sau respinși. Astfel, lucrarea celor ce propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu este o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. A lor este o misiune cu urmări veșnice.

Mântuitorul nu i-a încredințat lui Petru, în mod individual, lucrarea Evangheliei. Mai târziu, repetând cuvintele care i-au fost adresate lui Petru, le-a aplicat în mod direct Bisericii. Iar același lucru, în esență, a fost rostit și celor doisprezece, ca reprezentanți ai trupului credincioșilor. Dacă Iisus ar fi delegat vreo autoritate specială unuia dintre ucenici mai presus de ceilalți, nu i-am vedea atât de des disputând între ei cu privire la cine să fie cel mai mare. S-ar fi supus voii Stăpânului lor și l-ar fi onorat pe acela pe care El îl alesese.

În loc să rânduiască pe cineva să le fie cap, Hristos le-a spus ucenicilor: „Să nu fiți numiți Rabi”; „nici să nu fiți numiți învățători, căci Unul este Învățătorul vostru: Hristos.” Matei 23:8, 10.

„Capul fiecărui bărbat este Hristos.” Dumnezeu, care a supus toate lucrurile sub picioarele Mântuitorului, „L-a dat Bisericii, care este Trupul Său, plinătatea Celui ce umple totul în toți, să fie Cap peste toate lucrurile.” 1 Corinteni 11:3; Efeseni 1:22, 23. Biserica este zidită pe Hristos ca temelia ei; ea trebuie să asculte de Hristos ca de capul ei. Nu trebuie să se sprijine pe om, nici să fie condusă de om. Mulți pretind că o poziție de răspundere în Biserică le dă autoritatea de a dicta ce anume trebuie să creadă ceilalți și ce trebuie să facă. Această pretenție Dumnezeu nu o aprobă. Mântuitorul declară: „Voi toți sunteți frați.” Toți sunt expuși ispitei și sunt supuși greșelii. Pe nicio ființă finită nu ne putem sprijini pentru călăuzire. Stânca credinței este prezența vie a lui Hristos în Biserică. Pe aceasta se pot sprijini cei mai slabi, iar cei care se cred cei mai puternici se vor dovedi a fi cei mai slabi, dacă nu-L fac pe Hristos izvorul tăriei lor. „Blestemat să fie omul care se încrede în om și își face din carne brațul.” Domnul „este Stânca, lucrarea Lui este desăvârșită.” „Fericiți sunt toți cei ce se încred în El.” Ieremia 17:5; Deuteronom 32:4; Psalmul 2:12.

După mărturisirea lui Petru, Iisus le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui că El este Hristosul. Această poruncă a fost dată din pricina împotrivirii hotărâte a cărturarilor și fariseilor. Mai mult decât atât, poporul, și chiar ucenicii, aveau o concepție atât de greșită despre Mesia, încât o proclamare publică a Lui nu le-ar fi oferit nicio idee adevărată despre caracterul Său sau despre lucrarea Sa. Însă, zi de zi, El Se descoperea lor ca Mântuitorul, și astfel dorea să le dea o concepție adevărată despre El ca Mesia.

„Ucenicii încă se așteptau ca Hristos să domnească drept un prinț vremelnic. Deși El Își ascunsese atât de mult timp planul, ei credeau că nu va rămâne pentru totdeauna în sărăcie și obscuritate; vremea era aproape când avea să-Și întemeieze împărăția. Că ura preoților și a

rabinilor nu avea să fie niciodată învinsă, că Hristos avea să fie respins de propria Sa națiune, condamnat ca un înșelător și răstignit ca un făcător de rele, — un asemenea gând ucenicii nu-l nutriseră niciodată. Dar ceasul puterii întunericului se apropia, iar Isus trebuia să le descopere ucenicilor Săi conflictul care le stătea înaintea. El era întristat când Se gândea la încercarea ce urma.” Hristos, Lumina lumii, 411-415.

Versetul șaisprezece din Daniel unsprezece reprezintă legea duminicală ce urmează să vină în curând în Statele Unite. Chiar înainte de ceasul celui "cutremur", candidații care caută să fie numărați printre cei o sută patruzeci și patru de mii sunt treziți din somnul lor. Ceea ce îi trezește este o solie profetică. În acel moment se manifestă două clase și, așa cum este ilustrat în pilda celor zece fecioare, una are untdelemn în vase, cealaltă nu are. Versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece nu numai că reprezintă istoria profetică ce precede legea duminicală; ele reprezintă "solia", care, în contextul pildei celor zece fecioare, este "untdelemnul" pe care cele înțelepte îl vor avea pentru a primi sigiliul lui Dumnezeu și pentru a fi înălțate ca un stindard la ceasul marelui cutremur. Aceste articole au ajuns acum la punctul culminant al tuturor articolelor, căci solia care este reprezentată în aceste versete este untdelemnul de aur care se revarsă prin cele două țevi de aur.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Atât timp cât cei care mărturisesc adevărul Îi slujesc lui Satana, umbra lui infernală le va întuneca privirea spre Dumnezeu și spre cer. Vor fi ca aceia care și-au pierdut dragostea dintâi. Nu pot contempla realitățile veșnice. Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12-14: "Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele însele untdelemnul de aur? Iar el mi-a răspuns și a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ."

Domnul este bogat în resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a firii noastre pământești, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în convorbirea noastră, se adună umbre întunecoase în jurul nostru. Hristos nu este făcut cunoscut, nici prin cuvânt, nici prin caracter, ca fiind Cel cu totul plăcut și deosebit dintre zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe întru deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Privirea noastră mioapă vede umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să se dezlănțuie și să năvălească peste fața întregului pământ, aducând cu sine nimicire și moarte în drumul său.

„Să dormim chiar pe marginea lumii veșnice? Să fim apatici și reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflată în poporul Său, pentru ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care

Dumnezeu ține candelile credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărtășit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărtășit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihăririi, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.